

Το λευκό χαρτί

Μαρία-Θάλεια Ευαγγελοπούλου

7ο Γενικό Λύκειο Αχαρνών

Πήρα λευκό, κατάλευκο χαρτί.
Πρόσεξα να μην είναι πολύ μαλακό, ούτε και πολύ σκληρό.
Θα έγραφα με μελάνι και όχι με μολύβι.

Ήξερα πως μου ήταν αδύνατο, γόμα να χρησιμοποιήσω.
Τα μελάνια μου δε μπορούσαν να συγκριθούν σε καμία περίπτωση με το άχαρο γκρι του μολυβιού.

Παρόλο που ήταν μιας κι μόνο χρήσης, μπορούσαν να παράγουν κάθε είδους, ξεχωριστή μελωδία, λυπητερή, αλλά και χαρούμενη.
Ανάλογα με το χρώμα που κάθε φορά θα επέλεγα.

Έτσι, η ζωή μου απέκτησε μια παιγνιώδη μορφή.

Αποφάσισα, λοιπόν, να γράψω τη ζωή μου σε χαρτί που δε σκίζεται εύκολα, για να μην υποκύπτει εύκολα σε λάθη.
Δεν το διάλεξα όμως, ούτε πολύ σκληρό, για να επιτρέπονται, όπου πρέπει, τα λάθη, τα αναπόφευκτα.

Άσχετα με το μέσο και τον τρόπο που θα έγραφα,
μου είχε γίνει,
αν και κάπως νωρίς,
κάτι αντιληπτό.

Το γεγονός ότι τα γεγραμμένα, οι αναμνήσεις, καλώς ή κακώς,
θα βρίσκονταν για πάντα ανεξίτηλες στη σελίδα μου.

Συνεπώς, η γόμα θα μου ήταν παντελώς άχρηστη .
Ακόμα και αν θέταμε σε λειτουργία τη λήθη, ενάντια στις πικρές αναμνήσεις,
θα ήταν άδικη η προσπάθεια,
να σβηστούν ολοκληρωτικά.

Ύστερα, άρχισα να μετρώ τα μελάνια μου και να προσπαθώ να καταλάβω κάθε σημασία τους.

Το ΚΟΚΚΙΝΟ της ελπίδας, του έρωτα
και του πόθου του ανεξέλεγκτου και επιρρεπή σε τάσεις καταστροφής.

Το ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ της έντονης δραστηριότητας
και της αρρώστιας.

Το ΠΡΑΣΙΝΟ του παιχνιδιού, της χαράς
και της παράλογης συμπεριφοράς.

Το ΜΠΛΕ της εργατικότητας
και της αδικίας.

Το ΡΟΖ της ανεμελιάς
και της ζήλιας.

Ακόμη, το ΚΑΦΕ της ευφορίας,
της φτώχειας και της πείνας

Το ΚΙΤΡΙΝΟ της λαμπρότητας,
του μίσους και της ματαιοδοξίας.

Τέλος, το ΜΩΒ της χαλάρωσης
και του πένθους.

Υπήρχαν αλλά τόσα χρώματα, το κάθε ένα είχε την ικανότητα
να προκαλεί διαφορετικά συναισθήματα και να δημιουργεί διαφορετικές καταστάσεις.

Φοβόμουν αρκετά.
Δεν φοβόμουν να επιλέξω χρώματα, φοβόμουν πώς θα γράψουν,
ποια νότα θα ηχήσουν.

Φτάνοντας στο αποκορύφωμα, αντιλήφθηκα την κλεψύδρα.
Ο χρόνος θα κυλούσε και δεν ήθελα να ξεμείνω
με τελείως λευκή σελίδα.

Οπότε και δέχτηκα να φτάσει στα αυτιά μου κάθε λογής άκουσμα.

Το χαρτί, το σπάνιο, με την ειδική κατασκευή
το λευκό χαρτί που σύντομα θα μεταμορφωνόταν σε πολύχρωμο,
θα με συνόδευε συνεχώς,
ώσπου και ο τελευταίος κόκκος άμμου να ακουμπήσει τον πάτο της κλεψύδρας.

Εγώ, θα το αγαπούσα και θα το προστάτευα, διότι αυτό δε θα ήταν οποιοδήποτε χαρτί.
Θα ήταν το χαρτί που θα αντιπροσώπευε τη ΖΩΗ μου!